TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2005. gada 17. martā *

Lieta C-91/03

par prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar EKL 230. pantu, ko 2003. gada 28. februārī cēla

Spānijas Karaliste, ko pārstāv N. Diasa Abada [*N. Díaz Abad*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv Dž. Karberijs [*J. Carbery*], F. Florindo Gižons [*F. Florindo Gijón*] un M. Balta [*M. Balta*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ko atbalsta

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv T. van Reins [*T. van Rijn*] un S. Pardo Kvintijana [*S. Pardo Quintillàn*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. Kolomba [*A. Colomb*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Gulmans [*C. Gulmann*], R. Šintgens [*R. Schintgen*], P. Kūris [*P. Kūris*] (referents) un J. Klučka [*J. Klučka*],

ģenerāladvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*],
sekretāre K. Štranca [*K. Sztranc*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 11. novembrī,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 13. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasību Spānijas Karaliste lūdz atcelt I pielikuma 6. punktu Padomes 2002. gada 20. decembra Regulā (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku (OV L 358, 59. lpp., turpmāk tekstā — "Apstrīdētā regula").

Atbilstošās tiesību normas un prāvas priekšvēsture

2 Padomes 1970. gada 20. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2141/70, ar ko izveido kopējo struktūrpolitiku zivsaimniecības nozarē (OV L 236, 1. lpp.), 2. pants nostiprina principu par brīvu pieeju ūdeņiem, kas ietilpst dalībvalstu suverenitātē vai jurisdikcijā.

3 Atkāpjoties no šī principa, 100. panta 1. punkts Aktā par Dānijas Karalistes, Īrijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanās nosacījumiem un Līgumu pielāgošanu (OV L 73, 14. lpp., turpmāk tekstā — "1972. gada pievienošanās akts") atļāva dalībvalstīm līdz 1982. gada 31. decembrim ierobežot zveju to suverenitātē vai jurisdikcijā ietilpstošos ūdeņos, kas atrodas mazāk par sešām jūras jūdzēm no piekrastes dalībvalsts bāzes līnijas, atļaujot to tikai kuģiem, kuri tradicionāli zvejo šajos ūdeņos.

4 Eiropas Savienības Padome 1983. gada 25. janvārī pieņēma Regulu (EEK) Nr. 170/83, ar ko izveido Kopienas režīmu zvejas resursu saglabāšanai un apsaimniekošanai (OV L 24, 1. lpp.). Saskaņā ar šīs regulas 6. panta 1. punktu dalībvalstīm bija atļauts saglabāt 1972. gada pievienošanās akta 100. pantā noteikto režīmu un paplašināt minētajā pantā paredzēto sešu jūdžu robežu līdz 12 jūras jūdzēm attiecībā uz visiem ūdeņiem, kas ietilpst to suverenitātē vai jurisdikcijā.

5 Atbilstoši šīs regulas 6. panta 2. punktam "zvejai, uz kuru attiecas 1. punktā izveidotais režīms, ir piemērojama I pielikumā noteiktā kārtība, kas attiecībā uz katru dalībvalsti nosaka ģeogrāfiskās zonas citu dalībvalstu piekrastes joslās, kurās tiek veiktas zvejas darbības, un attiecīgās sugas". Šo pielikumu grozīja atbilstoši Akta par Spānijas Karalistes un Portugāles Republikas pievienošanās nosacījumiem un Līgumu pielāgošanu 26. pantam (OV L 302, 23. lpp., turpmāk tekstā — "1985. gada pievienošanās akts").

6 1985. gada pievienošanās akta 160. pants kā pārejas noteikumus paredz zvejas ierobežojumus neatkarīgi no tā, vai zvejas zona atrodas tuvāk, vai tālāk par noteikto 12 jūras jūdžu robežu no bāzes līnijas.

7 Minētā pievienošanās akta 166. pants nosaka:

"Režīms, kas noteikts 156.–164. pantā, tajā skaitā korekcijas, ko Padome varēs pieņemt saskaņā ar 162. pantu, paliek spēkā līdz Regulas (EEK) Nr. 170/83 8. panta 3. punktā noteiktā termiņa beigām."

8 Saskaņā ar Regulas Nr. 170/83 8. panta 3. punkta noteikumiem:

"Desmitajā gadā pēc 1992. gada 31. decembra Komisija iesniedz Padomei ziņojumu par piekrastes reģionu ekonomisko un sociālo stāvokli, pamatojoties uz ko, Padome saskaņā ar Līguma 43. pantā paredzēto procedūru lemj par tādu noteikumu pieņemšanu, kas pēc minētā desmit gadu perioda izbeigšanās varētu turpināt 6. un 7. pantā paredzēto režīmu."

9 Tādējādi 1985. gada pievienošanās akta 166. pantā noteiktais termiņš bija 2002. gada 31. decembris, kad spēks bija jāzaudē arī šī pievienošanās akta 160. pantā noteiktajam režīmam.

10 Apstrīdētās regulas 17. pants nosaka:

"1. Kopienas zvejas kuģiem, ievērojot pasākumus, kas pieņemti saskaņā ar II nodaļu, ir vienāda pieeja ūdeņiem un resursiem visos Kopienas ūdeņos, izņemot tos, kuri minēti 2. punktā.

2. Attiecībā uz ūdeņiem 12 jūras jūdzēs no bāzes līnijas, kas ietilpst dalībvalstu suverenitātē vai jurisdikcijā, tās ir pilnvarotas no 2003. gada 1. janvāra līdz 2012. gada 31. decembrim ierobežot zveju, atļaujot to darīt tikai tiem zvejas kuģiem, kuri tradicionāli zvejo minētajos ūdeņos no blakus esošām ostām, neierobežojot pasākumus attiecībā uz Kopienas zvejas kuģiem, kas peld ar citas dalībvalsts karogu,

saskaņā ar pastāvošajām kaimiņattiecībām starp dalībvalstīm un pasākumus, kas iekļauti I pielikumā, un kas katrai dalībvalstij nosaka ģeogrāfiskās zonas citu dalībvalstu piekrastes joslās, kurās tiek veiktas zvejas darbības, un attiecīgās sugas.

[..]"

11 Minētās regulas I pielikums paredz nosacījumus pieejai piekrastes joslām šīs regulas 17. panta 2. punkta izpratnē. Saskaņā ar šī pielikuma 6. punktu zonā, kas plešas no Spānijas Karalistes un Francijas Republikas robežas līdz 46° 08' ziemeļu platuma, Spānijas kuģi var zvejot anšovus tikai no 1. marta līdz 30. jūnijam un anšovus, kas paredzēti kā dzīvā ēsma, tikai no 1. jūlija līdz 31. oktobrim; sardīnes šie kuģi var zvejot tikai no 1. janvāra līdz 28. februārim un no 1. jūlija līdz 31. decembrim. Turklāt zvejai attiecībā uz minētajām zivju sugām ir jānotiek saskaņā ar 1984. gadā praktizēto zveju un tās robežās.

12 Nosakot, ka brīvi pieejami ir tie ūdeņi, kas atrodas tālāk par 12 jūras jūdzēm no piekrastes dalībvalsts bāzes līnijas (turpmāk tekstā — "tālāk par 12 jūdzēm esošā zona"), Apstrīdētās regulas 17. panta 1. punkts attiecībā uz Spānijas zvejas kuģu pieeju Francijas ūdeņiem nomaina režīmu, kas izveidots ar 1985. gada pievienošanās aktu un jo īpaši tā 160. pantu. Šis noteikums paredzēja identiskus ierobežojumus tiem, kuri attiecībā uz zonu, kas atrodas starp 6 un 12 jūdzēm, noteikti Apstrīdētās regulas I pielikumā.

13 Pirms Apstrīdētās regulas pieņemšanas notikušo sarunu laikā Spānijas Karaliste lūdza grozīt Regulas projekta I pielikuma 6. punktu tādējādi, lai atceltu 1985. gada pievienošanās aktā paredzētos ierobežojumus, kuri attiecās uz Spānijas kuģiem zonā, kas atrodas starp 6 un 12 jūras jūdzēm no Francijas Atlantijas okeāna piekrastes bāzes līnijas. Šī pati dalībvalsts arī lūdza, lai pieejas nosacījumi tiktu pielīdzināti tiem nosacījumiem, kas attiecas uz Francijas kuģiem Spānijas jūras ūdeņos.

14 Padome nolēma neiekļaut grozījumus minētajā 6. punktā.

15 Spānijas Karaliste iesniedza deklarāciju, apgalvojot, ka tam nepiekrīt, un "atstājot sev tiesības vērsties Eiropas Kopienu Tiesā, lai grozītu šo Regulas punktu".

16 Šādos apstākļos Spānijas Karaliste nolēma celt šo prasību.

17 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 30. jūnija rīkojumu un 2003. gada 8. septembra rīkojumu Eiropas Kopienu Komisijai un Francijas Republikai tika atļauts iestāties šajā lietā Padomes prasījumu atbalstam.

Par prasību

18 Savā prasības pieteikumā Spānijas Karaliste ir norādījusi divus pamatus, kas jāizvērtē pretēji kārtībai, kādā tie iesniegti.

Par pamatu attiecībā uz 1985. gada pievienošanās akta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

19 Spānijas valdība norāda, ka 1985. gada pievienošanās akta 160. pants, kurš nosaka ierobežojumus tās kuģu pieejai zonā, kas atrodas tuvāk par 12 jūras jūdzēm no Francijas krasta bāzes līnijām (turpmāk tekstā — "12 jūdžu zona"), kā arī tālāk par 12 jūdzēm esošajā zonā, vairs nav piemērojams pēc 2002. gada 31. decembra saskaņā ar minētā pievienošanās akta 166. pantā paredzētajiem pārejas perioda noteikumiem. Tādējādi ierobežojumi, kas attiecas gan uz 12 jūdžu zonu, gan uz tālāk par 12 jūdzēm esošo zonu, ir atceļami. Saglabājot šos ierobežojumus, Apstrīdētā regula nepamatoti paildzina pārejas režīmu, pārsniedzot šajā aktā noteikto termiņu.

20 Spānijas valdība turklāt uzsver, ka neviens īpašs pasākums attiecībā uz pieeju pelaģisko zivju sugām 12 jūdžu zonā neprasa īpašu šīs zonas apsaimniekošanu.

21 Padome norāda, ka 1985. gada pievienošanās akta 166. panta mērķis nebija ierobežot Kopienu likumdevēja tiesības pēc 2002. gada 31. decembra. Saskaņā ar

EKL 37. pantu pieņemtie noteikumi bija jauni pasākumi, kuru tiesiskumu var izvērtēt tikai atbilstoši spēkā esošajiem Līguma noteikumiem.

22 Padome turklāt precizē, ka Regulas Nr. 170/83 I pielikumu grozīja 1985. gada pievienošanās akta 26. pants un šī akta I pielikuma XV nodaļa. Minētais pants ir iekļauts šī pievienošanās akta trešajā daļā par iestāžu pieņemto aktu pielāgošanu, nevis šī akta ceturtajā daļā, kas iekļauj pārejas noteikumus. Tādējādi Padome uzskata, ka Regulas Nr. 170/83 pielāgošanai bija dots neierobežots laiks un to nevar uzskatīt par pārejas pasākumu.

23 Atbilstoši Padomes teiktajam, 1985. gada pievienošanās akta 156.–164. pants nemin režīmu pieejai Francijas Republikas piekrastes joslai. Tā uzskata, ka ir nesaprātīgi interpretēt pievienošanās akta 166. pantu tādējādi, ka tas arī nosaka to, ka spēku zaudē noteikums, uz kuru šis pants neatsaucas, bet kas bija iekļauts saskaņā ar minētā akta 26. pantu grozītajā regulā un kura saturu pārņēma Regula, kas pieņemta atbilstoši EKL 37. pantam. Turklāt Padome norāda, ka pats 166. pants nereglamentē pieejas režīmu piekrastes joslai.

24 Turklāt Padome uzskata, ka nav juridiski pamatota Spānijas Karalistes prasība, lai zvejas nosacījumi piekrastes joslā tiktu īstenoti bez ierobežojuma laikā.

25 Komisija, kas iestājās lietā visu Padomes argumentu atbalstam, jo īpaši uzskata, ka Spānijas valdība kļūdaini interpretē 1985. gada pievienošanās akta noteikumus. Atbilstoši Komisijas teiktajam, šī akta 166. pants neatsaucas uz nosacījumiem par Spānijas kuģu pieeju Francijas Atlantijas okeāna piekrastei 12 jūdžu zonā. Minētais pievienošanās akts aprobežojas ar to, ka tas pielāgo Regulas Nr. 170/83 I pielikumu, papildinot tabulu, kurā izsmeļoši norādīti pieejas nosacījumi dalībvalstu piekrastes joslām.

26 Francijas valdība uzskata, ka Regula Nr. 170/83 tika pielāgota saskaņā ar 1985. gada pievienošanās akta 26. pantu, kas ir iekļauts nevis šī akta ceturtajā daļā, kas nosaka pārejas noteikumus, bet tā trešajā daļā, kas attiecas uz iestāžu aktu pielāgošanu. No tā izriet, ka atbilstoši šim pantam pieņemtie noteikumi ir spēkā pastāvīgi. Tādējādi Apstrīdētās regulas I pielikuma 6. punkts nepārkāpj 1985. gada pievienošanās akta pārejas noteikumus.

Tiesas vērtējums

27 Kā to uzsvēra Spānijas valdība un Komisija tiesas sēdes laikā, jākonstatē, ka 1985. gada pievienošanās akta 160. pants ietver noteikumu, kas ir analogs šajā lietā apspriestajam noteikumam un kas tā piemērošanas jomas sakarā nenošķir ūdeņus, kuri atrodas 12 jūdžu zonā, no tiem, kuri plešas ārpus šīs zonas.

28 Tāpat ir jākonstatē, ka šis noteikums, kas ietverts 1985. gada pievienošanās akta ceturtajā daļā attiecībā uz pārejas noteikumiem, vairs nav piemērojams, sākot ar šī akta 166. pantā paredzēto datumu, proti, 2002. gada 31. decembri.

29 Tomēr no šiem konstatējumiem neizriet, ka Kopienu likumdevējs nevarēja pieņemt apstrīdēto noteikumu tam ar EKL 37. pantu piešķirtās kompetences ietvaros.

30 Pamatojums tam, ka 1985. gada pievienošanās akta 160. un 166. pants nerada juridiskas sekas, ir apstāklis, ka attiecībā uz 12 jūdžu zonu Regulas Nr. 170/83 I pielikumu papildināja noteikums, kas bija analogs šajā lietā apspriestajam noteikumam atbilstoši 1985. gada pievienošanās akta 26. pantam, jo minētā noteikuma pieņemšana ir EKL 37. pantā noteiktajā Kopienu likumdevēja kompetencē.

31 No visa iepriekš minētā izriet, ka pamats attiecībā uz 1985. gada pievienošanās akta pārkāpumu ir jānoraida.

Par pamatu attiecībā uz nediskriminācijas principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

32 Spānijas valdība uzskata, ka Apstrīdētās regulas I pielikuma 6. punkts uzliek ierobežojumus, kas nepastāv ne attiecībā uz Francijas kuģu pieeju Spānijas piekrastes joslām, ne attiecībā uz citu dalībvalstu kuģu pieeju citu valstu piekrastes joslām. Tā konstatē, ka Spānijas Karaliste ir vienīgā, kuras kuģiem ir ierobežota pieeja tās kaimiņvalsts piekrastes joslām. No tā Spānijas valdība secina, ka tā ir diskriminējoša attieksme, kas ir pretrunā vienlīdzības principam, kurš ietverts

EKL 12. pantā, kā arī EKL 34. panta 2. punktā attiecībā uz kopējo lauksaimniecības politiku un zivsaimniecību.

33 Spānijas valdība precizē, ka kopējās politikas noteikumi dažādos apgabalos vai reģionos var atšķirties tikai tad, ja šādas atšķirības pamato objektīvi kritēriji, kas nodrošina, lai starp attiecīgajām personām būtu samērīgi sadalīti ieguvumi un zaudējumi, neparedzot atšķirību starp dalībvalstu teritorijām. Šajā lietā Spānijas valdība uzskata, ka nav neviena objektīva iemesla šādai atšķirīgai attieksmei.

34 Turklāt Spānijas valdība norāda, ka, pirmkārt, šādi paši pieejas ierobežojumi kā tie, kas tika uzlikti kuģiem laikā, kad Spānijas Karaliste pievienojās Kopienai, ir saglabāti, neņemot vērā pārejas perioda beigas, un, otrkārt, 1980. gada 15. aprīļa vienošanās, ko parakstījušas Kopiena un Spānijas Karaliste un ko apstiprina Padomes 1980. gada 25. novembra Regula (EEK) Nr. 3062/80 (OV L 322, 3. lpp.), attiecas tikai uz 200 jūdžu ekskluzīvo ekonomisko zonu.

35 Padome uzsver, ka pietiek izvērtēt Apstrīdētās regulas I pielikumu, lai konstatētu, ka pieejas noteikumi nav savstarpēji. Pieeju bieži ierobežo pa sugām un dažreiz — laikā.

36 Minēto ierobežojumu pamatā ir vēlme šajās zonās saglabāt tradicionālo zveju, lai tā neizzustu. Šo ierobežojumu saraksts nav pakļauts nevienam ģeogrāfiskam kritērijam no kaimiņattiecību vai savstarpējības viedokļa.

37 Tādējādi Spānijas Karaliste attiecībā uz šiem kuģiem saglabā tādus pašus pieejas nosacījumus kā tie, kas šiem kuģiem bija laikposmā no šīs valsts pievienošanās brīža Kopienai līdz Apstrīdētās regulas pieņemšanai. Turklāt Padome precizē, ka pirms šīs pievienošanās 1980. gada 15. aprīlī noslēgtā vienošanās par zveju starp Kopienu un Spānijas Karalisti tās kuģiem nepiešķīra neierobežotu pieeju Francijas piekrastes joslām.

38 Tādējādi Padome uzskata, ka Spānijas Karaliste nekādi nebija diskriminēta, bet gan attieksme pret to bija objektīva un salīdzināma ar attieksmi pret citām dalībvalstīm.

39 Turklāt Padome norāda, ka prasītāja nekādi neizskaidro iemeslus, kuru dēļ Padome, pieņemot Apstrīdēto regulu, būtu rīkojusies acīmredzami neatbilstoši, īstenojot savas pilnvaras. Padome atgādina — ja aiz 12 jūras jūdžu robežas no dalībvalstu bāzes līnijām princips ir tāds, ka brīva pieeja ūdeņiem ir visiem Kopienu kuģiem, tad 12 jūdžu zonā režīms ir pretējs, atstājot pieeju zvejas kuģiem, kuri tajā zvejo tradicionāli no piekrastes ostām. Tādējādi ierobežota pieeja šiem ūdeņiem tiem kuģiem, kuri nezvejo no šīm ostām, jau ir priviliģēta tiesiskā situācija. Tikai Spānijas kuģiem ir pieeja Francijas 12 jūdžu zonai.

40 Komisija uzskata, ka Spānijas Karalistes pamats balstās uz kļūdainu visa tiesiskā regulējuma izpratni. Komisija uzsver atšķirību, kāda pastāv starp režīmiem, kas piemērojami pieejai ūdeņiem un resursiem, kuri atrodas 12 jūdžu zonā un ārpus šīs zonas. Šis pieejas ierobežojums ir pamatots ar objektīviem iemesliem nolūkā saglabāt tādas Kopienas ūdeņu visjutīgākās zonas kā tās, kuras atrodas tuvu piekrastei, un ar sociāli ekonomiskiem iemesliem nolūkā aizsargāt tradicionālo zveju. Komisija uzskata, ka pretēji tam, ko apgalvo Spānijas valdība, ierobežotas pieejas ūdeņiem, kuri ietilpst citu dalībvalstu suverenitātē vai jurisdikcijā, režīma pagarināšanu līdz 2012. gada 31. decembrim vairāk nekā attaisno attiecīgās regulas

teksts un jo īpaši tās četrpadsmitais apsvērums. Tādējādi tā uzskata, ka pastāv objektīvs iemesls nodalīt režīmu, kas piemērojams 12 jūdžu zonai, no tā, kas attiecas uz zonu aiz 12 jūdžu robežas. Komisija precizē — lai paredzētu nosacījumus Spānijas kuģu pieejai Francijas piekrastes ūdeņiem, Padome ņēma vērā pieejas tradicionālos nosacījumus, kas pastāvēja pirms Spānijas Karalistes pievienošanās Kopienai un kas bija saistīti ar kaimiņattiecībām.

41 Francijas valdība norāda, ka mērķis, uz ko tiecas Apstrīdētā regula, ir tradicionālās zvejas ilgtspējīga saglabāšana, un tādējādi ir neatbilstoši izmantot kritērijus, kas balstīti uz savstarpējību.

42 Turklāt Francijas valdība uzsver, ka, pirmkārt, Francijas kuģiem zonā no 6 līdz 12 jūras jūdzēm no Spānijas piekrastes bāzes līnijas ir atļauts zvejot tikai pelaģisko zivju sugas un, otrkārt, Apstrīdētā regula paredz tādas pašas pieejas iespējas kā tās, ko Spānijas kuģi vienmēr izmantoja kopš brīža, kad to dalībvalsts pievienojās Kopienai. No tā Francijas valdība secina, ka pret šo valsti nav izrādīta diskriminējoša attieksme.

Tiesas vērtējums

43 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nediskriminācijas princips nosaka, ka līdzīgās situācijās nevajadzētu piemērot atšķirīgus noteikumus vismaz tad, ja diferenciācija nav objektīvi pamatota (skat. 1986. gada 25. novembra spriedumu apvienotajās lietās 201/85 un 202/85 *Klensch* u.c., *Recueil*, 3477. lpp., 9. punkts).

44 Jāatzīmē, ka attiecībā uz 12 jūdžu zonu Apstrīdētās regulas 17. panta 2. punkts tieši atļauj dalībvalstīm ierobežot zveju, atļaujot to tikai tiem zvejas kuģiem, kas tradicionāli zvejo šajā zonā no piekrastes ostām. Tomēr šis pants nosaka dažus īpašus režīmus, kuri Kopienu zvejas kuģiem, kas peld zem citas dalībvalsts karoga, dod tiesības zvejot 12 jūdžu zonā saskaņā ar pastāvošām dalībvalstu kaimiņattiecībām. Apstrīdētās regulas I pielikums, uz ko atsaucas 17. panta 2. punkts, katrai dalībvalstij nosaka ģeogrāfiskos apgabalus citu dalībvalstu piekrastes joslās, kurās ir veicamas šīs darbības, kā arī nozvejas sugas.

45 Turklāt jāatgādina, ka Apstrīdētās regulas četrpadsmitais apsvērums nosaka: "[s]pēkā esošie noteikumi, kas ierobežo pieeju resursiem dalībvalstu 12 jūras jūdžu zonā, ir bijuši apmierinoši attiecībā uz saglabāšanu, ierobežojot zvejas intensitāti visjutīgākajā Kopienas ūdeņu daļā un pasargājot tradicionālās zvejas darbības, no kurām lielā mērā ir atkarīga konkrētu piekrastes iedzīvotāju sociālā un ekonomiskā attīstība", un "[t]ādēļ tos jāturpina piemērot līdz 2012. gada 31. decembrim".

46 Spānijas valdība neapšauba pamatprincipus, uz kuriem balstīts režīms, kas piemērojams 12 jūdžu zonai un kas ieviests ar Apstrīdēto regulu.

47 Tomēr Spānijas valdība apgalvo, ka Padome, pieņemot Apstrīdētās regulas I pielikuma 6. punktu, ir izrādījusi diskriminējošu attieksmi pret Spānijas Karalisti,

kas ir pretrunā vienlīdzības principam, kurš ietverts EKL 12. pantā, kā arī EKL 34. panta 2. punktā attiecībā uz kopējo lauksaimniecības politiku un zivsaimniecību.

48 Spānijas valdība tostarp uzskata, ka kopējās politikas noteikumi dažādos apgabalos vai reģionos var atšķirties tikai tad, ja šādas atšķirības pamato objektīvi kritēriji, kas nodrošina, lai starp attiecīgajām personām būtu samērīgi sadalīti ieguvumi un zaudējumi, neparedzot atšķirību starp dalībvalstu teritorijām. Taču šajā lietā nebija neviena objektīva iemesla, kas pamatotu šādu atšķirīgu attieksmi.

49 Šis pamats nav pamatots.

50 Šajā sakarā Padome, Komisija un Francijas valdība pareizi norāda, ka Apstrīdētās regulas 17. panta 2. punktā noteiktā 12 jūdžu zonai piemērojamā režīma mērķis ir, ņemot vērā vajadzību saglabāt tradicionālo zveju, aizsargāt visjutīgākos Kopienas ūdeņus.

51 Šāds mērķis pats par sevi neprasa ieviest savstarpējības kritēriju.

52 Jebkurā gadījumā Spānijas valdība nepierāda to, ka Padome, pieņemot Apstrīdētās regulas I pielikuma 6. punktu, nebūtu ņēmusi vērā minēto mērķi.

53 Arī pats Apstrīdētās regulas I pielikuma teksts norāda uz to, ka pieeja dalībvalstu, izņemot Francijas Republikas, piekrastes joslām — ciktāl tā ir piešķirta Kopienas zvejas kuģiem — ir ierobežota laikā un ierobežota noteiktu sugu nozvejai.

54 Turklāt jāatgādina, ka Apstrīdētās regulas I pielikuma 6. punkts tikai pagarina režīmu, kas bija spēkā kopš brīža, kad Spānijas Karaliste pievienojās Kopienai.

55 Šādos apstākļos pamats attiecībā uz nediskriminācijas principa pārkāpumu ir jānoraida.

56 No visa iepriekš minētā izriet, ka Spānijas Karalistes prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

57 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padome ir prasījusi piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Spānijas Karalistei segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt Padomes norādītos tiesāšanās izdevumus. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 4. punktam dalībvalsts vai iestāde, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Tādējādi Komisija un Francijas Republika — personas, kas iestājušās lietā — sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati un atlīdzina Eiropas Savienības Padomes norādītos tiesāšanās izdevumus;

3) Francijas Republika un Eiropas Kopienu Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]